

Omissió de complements

Que un verb transitiu es pugui usar també amb sentit absolut no vol pas dir que les oracions formades amb aquest mateix verb acompanyat d'un complement directe en puguin originar unes altres d'anàlogues —de gal·rebé equivalents—, com és ara les que constitueixen una resposta o que representen la segona oració de dues coordinades, en què aquest complement figuri sobreentès, encara que es puguin adduir alguns exemples enganyosos que semblen demostrar el contrari. Així, la resposta habitual Sí, ja li vaig escriure correspon, pròpiament a la pregunta Ja vas escriure a la tieta? en què el verb escriure és usat amb sentit absolut, però no, encara que també sigui usual, a la pregunta Ja vas escriure la carta a la tieta?, oració que, gramaticalment, exigeix com a resposta, Sí, ja la hi vaig escriure, amb el complement directe —la carta— representat pel pronom la. El que en realitat s'esdevé és que el grup pronominal la hi en el llenguatge col·loquial es redueix a la forma li (o, si es vol, l'hi), amb què les dues respostes es confonen en una d'ídèntica, però aquesta confusió no hauria de tenir lloc en el llenguatge escrit. Notem, per tal d'acabar d'aclarir el que hem dit, que com a resposta a la pregunta Ja vas escriure la carta? —és a dir, sense el complement indirecte— no diríem pas «Sí, ja vaig escriure», sinó Sí, ja la vaig escriure.

En el llenguatge actual, tan descurat i tan sotmès a influències estranyes, són molt nombrosos els casos habituals d'omissió indeguda dels complements, i ja hi hem dedicat la nostra atenció moltes vegades. Hi ha, però, algun cas en què aquesta ommissió es justifica per un ús popular o tradicional, com el de la frase Veus? —per Ho veus?—, pròpia dels diàlegs, amb què s'introdueix la demostració que hom tenia raó, que ja trobem en els escriptors modernistes, i d'altres casos en què és imposada per les limitacions en les combinacions de pronoms febles. Així, l'acusatiu neutre ho no admet de formar conjunt amb els pronoms hi (adverbial) i en (indicant procedència). I, per tant, com a resposta a Treu això del calaix i Posa-ho a terra no podem dir sinó Ara ho trauré i Ara ho poso, en què té únicament representació pronominal el complement directe. Anàlogament, no és possible la duplicació dels pronoms en li hi, encara que el sentit ho exigeixi en frases com Treuen alcohol de la fusta i Van al Liceu amb vestit llarg que hom pot reduir, respectivament, a En treuen i Hi van, en què es pot entendre en equivalent a alcohol de la fusta i hi equivalent a al Liceu amb vestit